

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Atitudinea noastră.

Noi, cei dela „Dumineca” ne-am propus dela început să nu ne ocupăm de chestiunile interne ale altor confesiuni, decât de cele ale bisericii greco-catolice române. Din această cauză, n’am scris nici despre episcopia ortodoxă a Maramureșului. Am constatat însă, atât din presa ortodoxă, cât și din vorbirile mult-puțin îmbrăcate în flori și figuri ale oratorilor dela depunerea pietrei fundamentale a catedralei și apoi din câteva fapte constatate de noi, că această episcopie ne privește, ba chiar are o tendință îndreptată împotriva noastră. Din această cauză ținem ca azi, în preajma congresului general al Agru-lui, să ne spunem părerea și să ne fixăm atitudinea noastră. Părerea noastră însă este a românilor uniți din Maramureș; atitudinea noastră este atitudinea dictată de cea mai mare dragoste față de Neamul și Țara Românească, izvorită din cea mai adâncă credință a noastră în Una Sfântă Catolică și Apostolică Biserică.

Chestiunea înființării episcopiei ortodoxe din Maramureș,

se prezintă sub două aspecte: unul național, românesc și unul bisericesc, religios.

Privită chestiunea sub aspectul ei național, ne punem întrebarea că ce interese au determinat guvernul român pentru înființarea acestei episcopii? La această întrebare, după părerea noastră, se pot da trei răspunsuri: 1. răsburare personală față de Preasfințitul Episcop Unit al Maramureșului, pentru o atitudine demnă a I. Preasfinției Sale.

Nu ne vine a crede că un guvern care are înaintea ochilor săi interesele superioare ale Țării, chiar dacă s’ar lăsa influențat de unele curente și s’ar face a nu înțelege justetea punctului de vedere susținut de acest Înalt Arhiepiscop, să se lase târât în acte politice cu urmări incalculabile.

2. S’a urmărit un scop platonice, cel mărturisit pe față, adică reînvierea episcopiei ortodoxe de Peri. Dar această episcopie a murit (unii susțin, cu mult temei, că nici n’a fost ortodoxă) atunci când toți ro-

mânii din Maramureș au trecut la sf. Unire. Dacă a trebuit reînființată această episcopie, a putut să fie reînființată numai ca episcopie unită, cum s’a și reînființat ca episcopia unită a Maramureșului. Cât de subredă este argumentația ortodoxă cu necesitatea reînființării vechii episcopii de Peri se vede din conferința unui om de bunăcredință, ținută în Sighet a profesorului de teologie ortodoxă din Cernăuți, Relli care convins și cu căldură a argumentat pentru necesitatea episcopiei ort. de Maramureș pe seama (multor?) românilor maramureșeni cari n’au trecut la Unire și cari atâta vreme, 200 de ani, au rămas fără conducere spirituală. Omul nu știa că toți românii din acest ținut, în bloc au trecut la unire și că chiar și cele două parohii ortodoxe din Maramureș găsite de Unirea politică a Românilor, sunt convertiri din anul 1900.

Episcopia ort. a Maramureșului s’a înființat pentru c. 28.000 de credincioși ortodocși. Cunosând adevărul că în vechiul Regat sunt eparhii ortodoxe cu câte un milion de credincioși, cari au nevoie de pastorație

pentru că sunt lipsiți de orice cultură religioasă; sunt lipsiți de biserici și sunt departe de orice viață religioasă: ne punem întrebarea că oare n'ar fi fost mai util, mai românesc și mai creștinesc ca această nouă episcopie să se înființeze acolo, unde este nevoie de ea? Cu ce au păcătuțit acei români de acolo împotriva lui Dumnezeu și a Neamului că sunt atât de părăsiți; și ce merite speciale au cei 28.000 de credincioși din aceste ținuturi că pe seama lor s'a creat o nouă episcopie și s'a pus temelie a trei catedrale?

Tot mai mult ne întărim în convingere că nu răsbunarea, nu scopul platonic adică reînvierea unei episcopii istorice, azi fără rost și fără de credincioși, este scopul: ci altul, al treilea, proselitismul, atacul împotriva bisericii unite, a fost factorul determinant pentru înființarea acestei episcopii.

În cazul ultim, și acesta este, noi protestăm, nu ca fii ai bisericii unite, protestăm ca români și trebuie să protesteze cu noi toți bunii români, de orice convingere politică ar fi. Protestăm pentru că înființarea unei episcopii cu scopul proselitiste ortodoxe, în mijlocul uniților însemnază aruncarea vrajbei între frați, încălcarea celor mai elementare drepturi cetățenești; nesocotirea constituției și trezirea războiului religios: *înseamnă slăbirea Țării și a prestigiului ei înlăuntru și peste notare.*

Protestăm, vom protesta și vom trece la acțiune împotriva tuturor uneltirilor ce în acele vremuri când puteri dușmănoase

sufletului românesc s'au vârit cu intrigile lor în sinul satelor și a familiilor noastre. O facem aceasta, pentru că suntem români. Și noi Români, în Țara noastră Românească, avem dreptul să credem în Dumnezeu așa cum am învățat dela părinții nostri. Avem dreptul să ne închinăm în aceea Sfântă Biserică pe care o cunoaștem ca factorul principal al redeschetării noastre naționale. Care este menită ca — prin acțiunea ei de ferment moralizator — să ridice Neamul Românesc din starea balcanică la prestigiul și locul de cinste al unei țări europene.

Acțiunii noastre, izvorită din cel mai curat suflet românesc, de a înlătura acest pericol, nici o piedică: nici chiar porțile iadului nu-i vor să-i reziste. Contrarul ar însemna moartea românismului și a ideii de stat național înaintea ortodoxiei și a unui confesionalism intolerant și perimat.

În ce privește aspectul religios al chestiunii, lucrurile ni se prezintă mai simplu și cumva sub specie aeternitatis.

Episcopia ortodoxă a Maramureșului nu poate să i strice catolicismului în general, nici catolicismului românesc în special. Biserica noastră a trecut peste greutăți enorme, și totdeauna cu demnitate: va trece și peste aceasta.

Vor fi căzuți în războiul pe care-l vom duce. Aceasta prea tare se poate. Dar Isus este în mijlocul nostru, pentru că vrem să-L preamărim și noi Români, în Biserica și prin Bi-

serica Sa, cea adevărată.

Preoții și credincioșii Sfintei Noastre Biserici, cari în vremile apuse au trecut prin prigoniri pentru neamul și limba lor, vor trece și prin purgatorul persecuției și a intrigărilor venite dela propriii frați împotriva credinții lor. În această luptă, pe care o vedem ridicându-se asupra poporului român, ca un nor negru plin de amenințări, vom suferi cu toții. Preoții și intelectualii nostri conștienți, vor fi — iară — adevărați martiri; dar și adevărații eroi ai zilelor de mâine.

Va suferi însă și Țara românească, vecinica martiră a experimentărilor tuturor puterilor dușmănoase sângelui și sufletului ei, asupra fericirii și viitorului pe care un destin superior în zadar i-l pregătește.

Se va găsi oare putere să înlătore aceste suferințe cari o așteaptă? Se vor găsi oare suficiente inimi de români mândri de sine care să vrea să prevină rușinea luptelor confesionale ce amenință numele de român?

Credința noastră va rămânea, pentru că este zidită pe temelie de piatră. Va rezista, pentru că este mărturisită de oameni care cunosc suferința. Va birui, pentru că are soldați în a căroră tradiție lupta este pe primul plan și va reînvoia glorioasă, căci în rândurile ei nu se cunoaște trădarea.

„Dumineca”

Congresul general al „Agrului“.

Dacă am avut nevoie cândva de clipe de înălțare sufletească și de conștiința „unirii“ noastre cu Biserica lui Hristos, acum într'adevăr aceste trebuie să se întovărească arătând ce poate produce sufletul român și catolic.

La congresul Agrului vom avea parte de înălțarea aceasta sufletească. Pentru trei zile ne vom uita grijile și necazurile noastre personale neluând în seamă decât interesele Bisericii noastre. Părăsind egoismul nostru, toți vom deveni mai buni, mai înțelegători. Vom simți că legături indisolubile ne leagă de Biserica noastră pe care numai moartea le poate rupe. Iar sufletul nostru în avânt sfânt se va grăbi să îmbrățișeze sufletele catolice și române ca al nostru.

Pentru trei zile vor înceta divergențele de păreri, micile vanități care paralizează colaborarea și nu va fi decât un singur partid: acela al Agrului.

În acest congres vom

exprima alipirea noastră de Agru, care singur ne poate deslega problemele vindeca durerile și întări nădejtile noastre, care singur ne poate hrăni cu seva lui dătătoare de viață, deoarece e Catolic și Român.

Congresul acesta va fi însemnat în istoria Agru-

lui, pentru că e chemat să deslege multe neînțelegeri și să facă să dispară multe nedumeriri,

Spiritul Sfânt să-și dea darul Arhireilor noștri, Comitetului Central și întregului Congres, ca să găsească lecuirea boalelor noastre, să ne însufletească credința și să întărească iubirea frățescă între noi.

I. B.

Sfinții Cosma și Damian.

„Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe cei leproși, scoateți afară pe draci; în dar ați primit în dar dați“ Matei 10. 18.

Acest sfat al Mântuitorului Isus, cei doi frați *Cosma și Damian*, l-au urmat în modul cel mai conștiincios. Medici de profesiune, ei îngrijiau în mod gratuit pe bolnavi, — din care cauză, biserica noastră îi cinstește cu titlul de *doctori fără arginți*, — și, mai mult credința decât știința lor a făcut vindecări minunate. Nu te mira, iubite creștine, văzându-i că ei refuză răsplata oamenilor, căci ei așteptau o răsplată, în ceruri, care avea să fie cu mult mai mare! — După ce a încercat toate mijloacele pentru a-i face să se lepede de credința creștină, proconsulul *Lysias*, i-a aruncat într-un cuptor fierbinte, însă, flăcările nu le-au făcut nici un rău. Apoi, ei au fost

condamnați să li-se taie capul, ceea ce s'a și întâmplat la anul 285, după Hristos.

Cade-se, cu prilejul pomenirii acestor doi martiri, (*1 Noembrie*) să ne oprim puțin cu mintea noastră, asupra modului în care își poate pregăti mântuirea fiecare om, în statul — sau, la postul — în care se află. — Fiecare dintre noi, vrea să excelleze în ocupația sa; și pentru a ajunge acolo, nu se cruță osteneală, sau neajunsuri; dacă nu-i destulă ziua pentru ca să-și isprăvească lucrurile lucrează noaptea, dar lucrează!

Însă în ocupația de creștin, acest, zel, este — durere — atât de rar! Câți inși, nu simt jenă, și le este frică să pară creștini (în văzul altora). Câți nu se dau înapoi, nu din cauza amenințării vre unui persecutor, ci dinaintea sarcasmului creștinilor ca ei! — *Ciudată or.*

bie! Meșeriașul își exercită meșeria sa, în public — oricât de umilă ar fi ea —, iar creștinul roșiește și se rusinează de demnitatea sa! Despre acest fel de oameni, cu drept cuvânt spune Tertulian: „In aceștia nimeni nu recunoaște un creștin”

Tu, creștine, trebuie să-ți îndeplinești creștinește datoriile ocupației tale, va să zică, după voința lui Dumnezeu. Pentru aceea, oferă lui Dumnezeu, în fiecare dimineață, munca ce o vei săvârși peste zi, spunându-ți că tu lucrezi pentru a te supune lui Dumnezeu. Dacă vei fi credincios acestei practici, vei lua seama în tot cursul zilei, ca să nu mânjești nici cu un păcat — fie el oricât de mic, — lucrul pe care l-ai consacrat lui Dumnezeu.

Făcând așa în fiecare dimineață, și oferându-l lui Dumnezeu faptele tale, vei ajunge la o obisnuință, de, care singur te vei mira, și te vei rușina de starea în care ai fost mai înainte. Făcându-ți datoria cu toată conștiințiozitatea, vei contribui prin aceasta, la mai mare mărirea lui Dumnezeu; dela cel mai umil muncitor, până la cel mai înalt demnitar al statului, ori care ți-ar fi meșeria, poți găsi destule ocazii pentru a ajuta pe cei nevoiași și a face — prin aceasta — fapte vrednice de răsplata veșnică. Ascultă de cuvintele sf. Petru al Crucii, care te îndeamnă zicându-ți: „Dă săracilor, căci îți dai ție însuși; ce le dai lor îți va rămânea ție, și ce le vei refuza, nici tu nu vei avea!”

(După Jean Etienne Grosse)

Petru Bologna

(Acest articol menit pentru numărul din săptămâna trecută, din greșală s'a omis.)

Protectoratul iudaic.

Întâmplarea a avut loc într-o gară, în zilele trecute. Un harhar de jidov înconjurat de câțiva țărani români, profitând de larga bunăvoință a acestora, își manifesta obrăznicia cu accente de retorism nerușinat: „Moi Rumuni! Dacă n'am fi noi jidovii în țara Rumuneaschi, voi ați pieri de foame”. Nu știu dacă jidovul ar fi îndrăsnit să mai adauge și altceva la această nerușinată frază și nici aceea nu știu dacă dintre acești țărani adunați în jurul acestui infam cetățean al României (ca și cum se adunau în alte vremuri în jurul lui taica părintele), ar fi ridicat cuvinte de protest. Nu știu, pentru că surescitarea unui fidel dascăl nu a lăsat să mă conving despre aceasta.

Revoltat din cale afară, acest harnic învățător n'a putut să mai înghită o nouă și fruntată batjocorire a demnității noastre naționale. S'a amestecat în vorbă așa nepoftit, ci doar la glasul conștiinței ce striga de dincolo de moarte din piepturile vajnicilor noștri martiri: În numele Patriei ce sângerează în ghiarele lor, cârpește-l. Și învățătorul desigur l-ar fi cârpit strașnic și românește, dacă între ei nu ar fi existat o enormă diferențiere de greutate zoologică — harharul fiind ca un porc îngrășat din seva pământului românesc.

„Nu vi-e rușine obrazului a afirma că voi ne țineți în Ro-

mânia, că din mila voastră trăim?”

Jidovul nu s'a dat bătut: „Noi am adus banii, noi avem comerțul, ale noastre sunt băncile!!

— „Cum, voi ați adus banii? Nu vi-e rușine? Ai venit doar c'un sac de pene în spinare, dacă l-ai avut și pe-acela”. Oamenii se adunau mai mulți și ascultau cu interes dialogul ce devenia tot mai interesant și mai agitat. Jidovul a fost pus pe labe. Desigur va da ofensiva în altă parte, unde va avea mai bun succes.

Comentarii? Fiecare este liber să le facă. În Țara Românească, unde numai Românul produce toate mijloacele de existență, iar ovreii se lăfăiesc într-o continuă desfătare de belșug adunat prin mijloace, drăcești, fără ei totuși, am muri. Această Credință falsă au reușit s'o samene și în sufletele unor oameni slabi. Chiar și țărani — unii — ba ceva mai dureros unii dintre leadării democrației noastre susțin că fără jidovi nu s'ar putea trăi în România. E un mesianism, aproape, pe care jidovii au știut să-l infiltreze cu atâta șiretenie de vulpe.

Am scăpat de tutela vitregă a semilunei, de protectoratul rusesc și de iobăgia ungurească. Am scăpat pentru că am crezut cu toată tăria că vom scăpa odată și ne vom putea conduce noi destinele. Am intrat însă sub „protectoratul iudaic”. Din fericire, conștiințele românești nu-l pot suferi nici pe acesta, ci se mobilizează ca

să dea ofensiva de descătușare. E o poruncă, un imperativ „sine qua non” și astfel de imperative, de regulă, se duc la îndeplinire.

Jidovii sunt îngrijorați de soarta noastră și nu încetează de-a ne plictisi cu întrebarea: Ce-o să vă faceți fără de noi?

Si-e jale de noi, dar de ei, li se rupe inima. Ei bine, să nu fie îngrijorați. Cum ne-am scăpat de stăpânirea turcească, rusească și ungurească, ne vom scăpa și de „*Protectoratul iudaic*” fără să regretăm și fără să ne cuprindă nostalgia după ei... Ion Pușcașiu

„Imaculata Concepție” conlucrează cu Domnul

(urmare)

Cele 18 aparițiuni de care s'a împărtășit Sf. Bernadeta sunt faruri luminoase pentru drumurile ce trebuie să le urmăm. De aceea vom lua pe rând aparițiile, modul cum s'au făcut, învățămintele ce putem să le tragem.

„În ziua de 11 Februarie 1858, zi de iarnă, trei fetițe din Lourdes: Bernadeta Soubirous, sora ei Maria și Ioana Abadie plecaseră să adune de prin împrejurimile orașului, pe lângă apa Gavului, ramuri uscate. Era frig și în casa Soubirous nu mai erau lemne. Ajungând la stâncile Massabicille, în fața unei grote a muntelui, copilele se aflau între apa Gavului și o gârlă ce dă în torent în fața grotei. Maria și Ioana erau în saboți cu picioarele goale, Ioana își aruncă saboții peste apă, Maria și i-a luat în mână și suflecându-și rochiile trecură apa secată de tot în vremea aceea. Bernadeta purta ciorapi, suferea de astm și mamei îi era teamă să nu se răcească.

Bernadeta le rugă să o ia în cârcă. Fetele refuzară. Bernadeta aruncă în apă câteva pietre ca să pășască pe ele, dar nu izbuti; hotări în cele din urmă să se descalte și să treacă și ea cu piciorul. Era aproape 12 și jumătate. De-abia începu să-și tragă ciorapul că auzi un sgomot ca de furtună. Se uită repede în toate părțile dar nimic nu mișca. Plopii stăteau ca niște lumânări liniștite. Crezu că s'a înșelat și continuă să se descalte. Dar iar auzi sgomot. O cuprinse groaza, se ridică în picioare uitându-se de jur, împrejur. De-alungul Gavului era liniște, dar dincolo de gârliță, la câji-va pași un măcieș care creștea la dreapta, înafară de peretele grotei se sbătia ca sub zguduirile unui vânt mare. În aceeaș clipă un nour de aur ieși din deschizătura stâncii, și o femeie apăru de-asupra tufișului, ca într'o firidă rustică.

Spune Bernadeta:

„Era tânără și frumoasă, mai cu seamă frumoasă, cum nu

mai văzusem. Mă privea, surîdea, îmi făcea semn cu mâna să înaintez fără nici o teamă. În adevăr nu-mi mai era teamă îmi părea că nu mai știu unde mă aflu”. Instinctiv își luă mă-tăniile (rozariul) și ingenunchiă. „Doamna mă lăsă să mă rog singură în vreme ce boabele îi alunecau pe sub degete fără să zică nimic; numai după cele zece boabe zicea împreună cu mine: „gloria Patri, et Filio, et Spiritui sancto”. Rozariul terminat, spune B., Doamna reîntră în interiorul stâncii și nourul de aur dispăru cu dânsa”.

Fetele o găsiră în genunchi, rugându-se; se mirară, o luară în răs. Li dădură și ei o sarcină de uscături și plecară spre casă. Bernadeta le întrebă de n'au văzut ceva în grotă. Ele răspunseră că nu. Nu mai vorbiră nimic. Când fu singură cu soră-sa, îi povesti totul și o rugă să nu spuie nimănui. Dar seara la rugăciune își aduse aminte, izbucni în plâns. Sora ei povesti mamei cele întâmplare. „Astea is numai închipiri, spuse serios mama, nu te mai gândi și mai cu seamă nu te duce la Massabicille. S'au dus la culcare dar B. nu putea să doarmă și simția bine că nu s'a înșelat. Li ardea inima să meargă la grotă dar nu se duse, dând mamei ascultare.

Duminecă însă la 14 Februarie, fetele se rugară de mama să le lase la grotă. S'au mai adunat vre-o cinci sau șase tovarășe de-ale Mariei și au luat și aghiazmă. B. ingenunchind în fața măcieșului, se rugă câte-va minute apoi deodată o auziră strigând: „E acolo, e acolo!” O

copilă îi strigă: „aruncă cu apă sfințită” și îi dădu sticla. Bernadeta aruncă apa în spre măcieș, pe urmă spuse tovarășelor: „nu se supără, din contră: aprobă, dând din cap zâmbind”. Toate s’au așezat în jurul Bernadetei, în genunchi. Indată se făcu galbenă, fața ei se umplu de bucurie, de lumină, părea transfigurată. Tovarășele se turburară, unele se speriară și izbucniră în hohote de plâns; una strigă: „Dacă Bernadeta o să moară!” Bernadeta nu mai auzia și vedea deși toate fetele se apropiaseră de dânsa și o strigau pe nume. Ea părea pierdută în contemplarea unui spectacol ceresc, vizibil pentru dânsa singură. Sosiră și mama și sora morarului Nicolau. La vederea Bernadetei, Mme Nicolau alergă după fiul ei care și sosi cu un zâmbet ironic pe buze, dar când dădu cu ochii de Bernadeta, rămase înmărmurit, surprins: „niciodată n’am mai văzut un așa spectacol impresionant, spunea el mai în urmă. Oricât voiam să judec, mi se păria că nu sunt demn să o ating pe această copilă. La in-

Congregația Mariană „Maica îndurărilor” din Sighet anunță, că credincioasa și activa ei membră

Dna Amalia Dr. Doros în ziua de 5 Noemvrie 1937 după lungi și grele suferințe suportate cu tăria unei adevărate congreganiste și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului „Maica noastră iubitoare, du rugăciunile noastre pentru odihna sufletului ei, la Fiul tău și Dumnezeu nostru”.

sistențele mamei sale, o apucă pe B. de braț și o conduse linișor la moară, atunci își eși ea din răpirea extazului. Fetele înapoindu-se în oraș, răspândiră vestea. Doamna Sobirous se întoarse acasă mâniată de tot ce auzise, era gata să o bată pe B. când doamna Nicolau interveni și-i spuse să nu facă una ca asta: „căci ce-am văzut nu pot să uit toată viața: părea un inger, un adevărat inger al cerului”.

Doamna Sobirous n’o mai lăsa să meargă, trei patru zile. La, 18 Februarie, două doamne au insistat să o lase; se dușeră și ele. Era dimineața. După câte-va minute, B. strigă: „vine, iat-o!” Copila se înfiora de bucurie, rugându-se și zâmbind rând pe rând. Nu dădea semnele extazului. B. se sculă, se apropie de măcieș, întinse cu naivitate Doamnei o foaie de hârtie, rugând-o să-și scrie voințele. Apariția răspunse: Nu-i nevoie să scriu ceea ce am să-ți spun. Ceru Bernadetei să vie înca de 15 ori și îi zise: „Îți făgăduesc să te fac fericită, nu în lumea aceasta ci în cealaltă”. De-atunci părinții nu mai îndrăzniră, oricât de turburați erau, să o oprească de a se duce la Massabicille. Chiar mama-sa o întovărăși a doua zi, în zori de zi, cu una din mătușile ei. Câte-va vecine le urmau. Bernadeta, indată căzu în extaz. Pe fața ei se vedeau zâmbete de nedescris; curenți de bucurie cerească o străbăteau; părea că nu mai ține de lumea aceasta: „Doamne, spunea mama B., nu-mi lua copilul!” Cine-va din asistentă spunea: „Cât e de frumoasă!” A 5-a apariție avu loc la 20 Febr., cătră șase ore și jumă-

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

tate. Și mama B. care stătea lângă ea și spectatorii (câte-va sute) se minunau de figura B.

Părerile orașului erau diverse: unii credeau că e miracol; alții căutau să-l explice. Doctorul Dozous se hotărî să vie și el; la 21 Febr., (a 6-a apariție) era și el acolo, la picioarele stâncii. Observă că B. îngenunchind și începând să-și spue rozariul indată se schimbă la față ceea ce arăta prezența apariției; cu mâna stângă atingea boabele, în dreapta ținea o lumină pe care curenții de aer ce trecea de-alungul gavului i-o stingeau, ea o întindea la moment spre persoana cea mai apropiată ca să i-o aprindă. Doctorul i-a luat pulsul: nimic în starea ei de extaz nu indica o supraexcitare nervoasă care să-i fi influențat organismul în mod particular. B., spune doctorul, după ce i-am lăsat mâna, înaintă puțin în sus, spre grotă, indată văzui că figura ei care oferise expresia celei mai înalte fericiri, întristându-se; două lacrimi îi fășniră din ochi și se prelungiră pe obraz. Această schimbare m’a surprins. Am întrebat-o. B. mi-a răspuns: „Doamna, părăsindu-mă cu privirea își îndreptă ochii de parte peste capul meu: apoi iar întorcându-și privirile spre mine care o întrebam asupra lucrului ce o mâhnia, îmi zise: „Roagă-te, pentru sârmanii păcătoși, pentru lumea așa de turburată”. Mă liniști indată expresiunea ei de bunătate și de seninătate pe care i-o văzui pe față, indată ea dispăru”.

Mai adăugă Doctorul: „Bernadeta se retrase ca în totdeauna, cu alitudinea cea mai modestă, simplă. Mulțimea se revărsă în osop, minunată de frumusețea Bernadetei în timpul extazului și incredințată că a-

ceastă frumusețe era o rază ce-ivenea dela ființa cerească pe care o contempla. Autoritățile pe motiv că aglomerația ar putea aduce nenorociri încearcă, după fel de fel de interogatorii,

să o împedece pe B. să mai meargă la grotă; ea însă răspunde tuturor: „am făgăduit Doamnei să mă întorc”.

(Va urma)

O. C.

In ce ne deosebim ?

Prea se poate ca în primul rând ne deosebim în urma descendenței și culturai noastre romane, mult superioară celei greco-bizantine, cu suflet neodihnit de râvnă pentru înălțate și onoruri lumești, în loc de a căuta liniște sufletească internă prin ascultare și supunere, având ca conzecință: pacea lui Hristos.

Aceasta râvnă pentru mărire și putere lumească fără adevărata viață sufletească era la baza tuturor nefericitelor mișcări în orientul cel mai apropiat.

Iară după ce Constantin cel Mare (313—337) ca domnitorul imperiului întreg a mutat capitala imperiului Roman din Roma la Bizanț, — numit dela el Constantinopol, — a contribuit și urgit despărțirea unității imperiului, formându-se astfel două împărății romane delimitate, una spre răsărit, alta spre apus.

Pentru a vedea această râvnă ale bizantinilor după onoruri lumești ne arată cum a fost reformată curtea imperială în legătură cu obiceiul locului. Funcționarii aveau următoarele titluri după oficiul ce purtau, anume: membri casei domnitoare erau: nobilissimi, ceilalți:

illustres, spectabiles, clarissimi, perfectissimi et egregii.

Imperiul oriental cuprindea provinciile din Asia; în Africa cuprindea: Cireneica și Egiptul; în Europa: Tracia, Moesia, Dacia, Macedonia și Ahaia, cu capitala: Bizanț.

Imperiul roman apusean în anul 395 cuprindea provinciile: Italia, Galia, Britania, Africa, Dalmația, Noricul, Panonia, Reția. Ilirica o stăpâneau împreună împărății din orient cu cei din apus.

Astfel s'au despărțit romanii în romani orientali și apuseni și așa suntem și noi împărțiți în români orientali și români occidentali.

Precum diferă gândirea nobilă romenă, — chiar și cea păgână, — de mentalitatea slavo-bizantină, devenită mai târziu grecească-turcească; așa și dezvoltarea felului de a gândi al elementului care stăpânea — ori locuia numai, — ținuturile care ne interesează la moment, corespundea ținutului în care era așezat.

Iar precum cu lăjirea creștinismului apusean se afirma tot mai mult și decisiv influența Romei creștine, așa la Constantinopol să micșora aceasta înrîurire binefăcătoare, adevărată

creștinească de unificare și se desvolta și creștea spiritul binecunoscut: bizantin.

Este deci firesc ca incetul cu incetul dispărând unitatea spirituală ce reprezenta Roma în apus, în orient se iscau diferite secte, ale căror întămători și corifei, în râvna lor pentru obținerea titlurilor de: nobilissimi, illustrissimi, spectabili, clarissimi, perfectissimi et egregii, Praepositus sacri cubiculi, Comes sacrorum largitionum și celorlalte, erau gata la orice, chiar și prin omoruri pentru a ajunge la astfel de titluri.

Astfel de secte, amintind numai cele mai cunoscute cu mai lungă sau mai scurtă durată erau în orient: ariani (318) monofiziți (451) monotheliți (630) iconoclastici (726) schisma lui Foștiu (861) monobeliști (610) și altele.

(Va urma)

O impresionantă solemnitate religioasă

Duminecă a avut loc în prezența a 2000 credincioși sfințirea pietrei fundamentale a bisericii unite române din Valea Hotarului.

După serviciul religios celebrat de rev. vicar Ștefan Pop, prot. Darie Vlad, parohi Iuliu Ardelean și Petru Vlad, rev. vicar Ștefan Pop într-o cuvântare frumoasă arată importanța actului săvârșit, îndemnând credincioșii să fie iubitori fii ai învățăturilor Dumnezeuști. Au mai vorbit părintele prot. Darie Vlad și Petru Vlad.

La aceasta solemnitate am remarcat prezența dlor Gavril Mihalyi, A. Zăgreanu, Dr. M. Marina, ing. Ionel Coman etc.

Piatra pentru fundament a fost donată de Dl. G. Mihalyi.

Sf. arhangel Mihail

„Și în cer s'a făcut un războiu: Mihail și ingerii lui, s'au luptat cu balaurul". Apocalips, 12. 7.

Sf. Mihail, prințul ingerilor și protectorul Bisericii, totdeauna a apărât onoarea și cinstea lui Dumnezeu, atât pe pământ cât și în cer. El a fost acela care a alungat din Paradis pe Lucifer și pe complicii săi; el este acela care după moarte, ne va prezenta sufletele noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru a fi judecați. În fiecare an la data de 8 Noembrie, Biserica creștină serbează amintirea celor doi arhangeli. *Mihail* — patronul Bisericii, — și *Gavril* — ingerul binevestitor, care a anunțat preacuratei Fecioare Maria taina întrupării Fiului lui Dumnezeu, — și cu această ocazie, cade-se a ne opri și meditănd frumosul exemplu pe care ni-l dă sf. arhangel Mihail — în apărarea gloriei divine — să ne hotărâm ferm al urma.

Lucifer s'a răsculat contra lui Dumnezeu, refuzând să-L recunoască de Stăpân atotputernic. Sf. arhangel Mihail, în fruntea oștirilor cerești, l-a combătut. — Să urmărim zelul sf. arhangel Mihail, când e vorba de a apăra onoarea lui Dumnezeu; să ne declarăm sus și tare contra celor necredincioși. Când lumea cu plăcerile ei și diavolul cu orgoliul și mândria sa ne vor ataca să spunem ca sf. arhangel Mihail: „Cine este asemenea Ție. Doamne?” Lumea plăcerile, onorurile, bogățiile, vor putea ele să ne dea nouă o răsplată mai mare decât cea pe care o rezervă Dumnezeu cinstitorilor Săi? Cine este asemenea Ție. Doamne?

Umilința și supunerea i-au procurat Sf. Mihail, o glorie veșnică, iar mândria a împins pe Lucifer în adâncurile iadului. Tremurați toți cei mândri și îngâmfai! Vanitatea care a cauzat pierderea celei mai desă-

vârșite creaturi, vă amenință și pe voi cu aceeaș soartă, de nu vă veți întoarce! Să ne temem și să ne umilim în fața lui Dumnezeu, care a găsit păcatul chiar și printre ingeri. *Stelele cerului cad, iar tu, vierme al pământului nici nu tremuri!*

Noi datorăm cinste și rugăciune sf. arhangel Mihail, de vreme ce el este prințul — patron al Bisericii lui Hristos — care va asista oarecând la examinarea tuturor faptelor noastre. Ce vom zice? Ce vom face în acea zi inevitabilă? Atunci nu vom putea aștepta nici-un ajutor dela știința și bogățiile noastre! Numai faptele bune vor putea vorbi în favorul nostru înaintea supermului Judecător!

Este cazul să ne'trebăm dacă, faptele noastre de până acum, vor putea să ne asigure viața de veci? Căci după cum spune sf. Bernard — nu știm când va veni ziua în care, o inimă curată va fi mai scumpă decât o pungă plină cu aur!

(După Jean Etienne Grossez)

Petru Bologa

Calendar săptămânal.

7—13 Noembrie 1937.

- 7. Dumineca VII-a d. In. sf. Cruci
Ap. Gal. 2, 16. Evg. Luca 8, 41.
Mart. din Melitina
- 8. Arhistr. Mihail și Gavril
Ap. Evg. 2, 2. Evg. Luca 10, 16.
- 9. Marți Ap. Onisifor
- 10. Mercuri Ap. Erast și soții
- 11. Joi M. Mina, Victor și Vicenție
- 12. Vineri Patr. Ioan Milost. † 619
- 13. Sâmbătă Ioan G. de Aur † 407.

8 Noembrie ziua numelui și a nașterii Măriei Sale Marelui Voevod Mihail.

Universitatea Regalității lui Cristos.

Regatul Mântuitorului nostru cuprinde pe toți oamenii așa cum o arată ritos cuvintele premergătorului Nostru Leon al XIII-lea de neperitoare amintire, cuvinte ce cu plăcere ni le înșusim: „Regatul lui Cristos se întinde nu numai asupra neamurilor catolice sau asupra acelorora, care în urma botezului aparțin de drept Bisericii lui Cristos, cu toate că s'au îndepărtat de ea pentru părerii greșite, sau schisma îi desparte de dragostea creștină, ci el cuprinde chiar pe toți aceia, care sunt încă lipsiți de credința creștină în așa fel, încât întregul neam omenesc se găsește cu adevărat sub domnia lui Isus Cristos.

(Encicl. „Annum Sanctum“ din 25 Mai 1899)